

Arrest

nr. 304 890 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 15 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 15 december 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 13 april 2023 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 12 oktober 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 27 november 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.04.2023 werd ingediend door:

Naam: XXX

Voornamen: P. (...) K. (...)
Nationaliteit: India
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische echtgenoot, de genaamde S. (...) B. (...) (RR. (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.'

Ter staving van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten van de referentiepersoon voorgelegd:

- loonfiche voor de maand augustus 2023 op naam van betrokkene
- attest CM – belastingfiche nr 281.12 aangaande aanslagjaar 2023 – inkomsten 2022
- attesten CM op naam van de referent met een overzicht van uitkering arbeidsongeschiktheid voor de periodes 1.12.2022 – 28.02.2023 en van 1.07.2023 – 30.09.2023
- aanrekening Scarlet (internet Loco)
- tussentijdse facturen Luminus (maandelijks voorschot)
- tussentijdse facturen de Watergroep

De referentiepersoon haar bestaansmiddelen zoals zij heden voorliggen, bedragen dus geenszins 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, heden € 1969,00 euro, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, waar men toepassing van wenst te maken. Meer nog, op basis van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden dat referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Op welke wijze referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat hij en zijn gezin ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, is bijgevolg niet duidelijk.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient in een dergelijke situatie een behoefteanalyse gemaakt te worden. Voor zover uit het administratief dossier van betrokkene iets terug te vinden is om deze berekening te maken, blijkt alvast dat de referentiepersoon woonachtig is in een huurwoning. De basishuurprijs bedraagt 614,00 EUR / maand, echter deze werd verlaagd tot 224,55 EUR / maand op datum van 5.10.2022.

Verder leggen betrokkenen nog tussentijdse facturen voor van Luminus en de Watergroep. Echter, dit betreffen tussentijdse facturen. Hieruit valt niet af te leiden wat de exacte kosten zijn voor water/elektriciteit/gas gezien er geen zicht is op de uiteindelijke eindafrekening. Verder leggen zij nog een aanrekening voor van Scarlet waaruit blijkt dat hij 34 euro betaalt voor internet. Er dient opgemerkt te worden dat uit deze documenten geen exact beeld kan gemaakt worden welke maandelijkse kosten de referent heeft. Echter, dient meneer zich ook nog te voorzien van de betaling van aankoop etenswaren, kledij, vervoer, verzekeringen,... Het is dus duidelijk dat referentiepersoon niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen volgens de wettelijke bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. 120% van het leefloon is echt wel het gemiddelde dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene te geven om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand.

Wat betreft de bestaansmiddelen van de betrokkene zelf, kan er met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de inhoud van het huwelijksvermogensrecht, dat een andere finaliteit heeft (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.1.1.

Dat conform artikel 40ter Vw. de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, welke ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon.

Dat het gezin van verzoekster wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoekster ten laste te nemen.

De referentiepersoon heeft op dit ogenblik immers een arbeidsongeschiktheidsuitkering die minder bedraagt dan het in artikel 40ter Vw. bepaalde bedrag van de voldoende bestaansmiddelen, doch deze uitkering is slechts tijdelijk.

Van zodra de referentiepersoon volledig genezen is, zal hij immers opnieuw aan het werk gaan waarna zijn inkomsten drastisch zullen stijgen.

Bovendien heeft verzoekster zelf ook een eigen inkomen en deelt dit uiteraard met haar echtgenoot, zodat het gezinsinkomen van de referentiepersoon veel hoger ligt dan waarmee door verweerder rekening werd gehouden.

Het gezin van de referentiepersoon beschikt dan ook zonder enige twijfel over meer dan voldoende inkomsten om verzoekster ten laste te nemen, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw.

2.1.2.

Dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon en geen rekening houdt met de extra inkomsten waarover het gezin beschikt vanwege de tewerkstelling van verzoekster.

Echter, volgens artikel 40ter Vw. moet bij een aanvraag gezinshereniging de Belg aantonen dat hij ‘beschikt’ over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfwet stelt echter geen vereiste met

betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci.

Ook de voorbereidende werken bij de Verblijfswet stellen geen vereisten betreffende de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord 'beschikken' wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als : '1. Beslissen over : wijzend op iets beschikken; 2. Gebruikmaken van : vrij (kunnen) beschikken over' en in het woordenboek Wolters als '1. Gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. Beslissen over'.

Uit deze definities kan dan ook geenszins worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruik maken van het inkomen van zijn partner en/of andere inwonende gezinsleden.

Dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in diverse arresten heeft geoordeeld dat verweerder zich op een te enge interpretatie van de wet baseert (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Zo oordeelde de Raad dat met het instellen van de inkomstenvereiste in artikel 40ter Vw. de wetgever beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Dat verweerder, door te eisen dat de voldoende bestaansmiddelen enkel afkomstig mogen zijn van de Belg/gezinshereniger, dan ook een voorwaarde toevoegt aan de wet en dan ook artikel 40ter Vw. schendt.

Door geen rekening te houden met alle inkomsten waarover de referentiepersoon 'beschikt' (in casu de inkomsten van verzoeker), schendt de bestreden beslissing dan ook artikel 40ter Vw., zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Minstens is de bestreden beslissing strijdig met artikel 42 §1, tweede lid Vw. dat bepaalt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid".

In casu heeft verweerder immers geen berekening gemaakt van wat de referentiepersoon per maand overhoudt na betaling van de huishuur, nutsvoorzieningen en telefonie en internet (betreffende dewelke verzoekster facturen heeft voorgelegd) om hiermee het gezin te onderhouden.

De opmerking dat verzoekster enkel facturen heeft voorgelegd en geen eindafrekening van de nutsvoorzieningen, ontslaat verweerder echter geenszins van de verplichting om een behoefteanalyse door te voeren, wat perfect mogelijk was aangezien stukken werden aangeleverd met de maandelijkse vaste lasten.

Dat bovendien niet altijd eindafrekeningen kunnen worden voorgelegd, wat o.m. het geval is na een verhuis, een verandering van nutsleverancier,.... Bovendien ontvangt Testaankoop heel wat klachten van consumenten die geen jaarafrekening of slotfactuur van hun energieleverancier ontvangen :

"Uit klachten die wij hebben ontvangen, blijkt dat heel veel consumenten nog steeds wachten op de jaarafrekening of slotfactuur van hun energieleverancier. Het nieuwe dataplatform dat de energiesector in 2021 in gebruik nam, zou vaak aan de basis liggen van deze hinder " (Testaankoop, Consumenten wachten nog steeds op afrekeningsfactuur van energieleverancier, zie <https://www.test-aankoop.be/woningenergie/gas-elektriciteit-mazout-pellets/nieuws/klachten-afrekeningsfactuur?updateBeanConsent=true>).

Verweerder kan dan ook geenszins een eindfactuur van nutsvoorzieningen eisen om een behoefteanalyse door te voeren, wanneer heel wat gezinnen deze – om diverse redenen – niet kunnen voorleggen.

Verweerder heeft dan ook artikel 42 §1, tweede lid Vw. geschonden dat uitdrukkelijk bepaalt dat een behoefteanalyse moet gebeuren indien aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen niet voldaan is.

Bovendien werd de bestreden beslissing foutief, minstens onvoldoende gemotiveerd wanneer gesteld worden dat met de door verzoekster voorgelegde facturen, bedoeld om een behoefteanalyse mogelijk te maken, geen rekening kan gehouden worden omdat deze geen eindafrekening betreffen.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De bestreden beslissing is dan ook strijdig met de artikelen 40ter juncto artikel 42, 2e lid Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.

2.1.4.

Voorts heeft verweerder geen rekening gehouden met het feit dat de vaste lasten van het gezin gedragen worden door alle inwonende gezinsleden die kostendelend samenwonen en dus mee gedragen worden door verzoekster zelf.

Het is immers niet enkel de referentiepersoon die uitsluitend en alleen deze vaste lasten draagt, doch wel het gehele gezin en deze worden dan ook betaald middels alle inkomsten van het gezin!

Dat motivering van verweerder is dan ook niet correct nu geen rekening werd gehouden met het gezinsinkomen, nl. het inkomen van de referentiepersoon en dat van verzoekster.

Verweerder moet immers 'op basis van de eigen behoeften van de Unieburger en van zijn familieleden' uitmaken 'welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De beroepsactiviteiten en persoonlijke inkomsten van de echtgenoot kunnen immers een wezenlijke invloed hebben de behoeften van de referentiepersoon en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Het eigen inkomen van verzoekster kan dan ook niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.

Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ..." te bepalen.

Immers, er mag geenszins van uitgegaan worden dat exclusief de referentiepersoon alle vaste lasten van het gehele gezin draagt, terwijl verzoekster die ook eigen inkomsten heeft, geen euro zouden bijdragen!

Een correcte behoefteanalyse dient dan ook de vaste lasten van het gezin te verdelen over het aantal gezinsleden dat over een eigen inkomen beschikt, wat in casu in het gezin van de referentiepersoon twee personen is.

Verzoeker verwijst in die zin naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin gesteld wordt dat bij het uitvoeren van een behoefteanalyse rekening dient gehouden te worden met het feit dat de referentiepersoon samenwoont met iemand die zelf ook inkomsten heeft.

Zo stelde de Raad dat, hoewel inkomsten van derden niet kunnen meegerekend worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, deze inkomsten uiteraard wel een invloed hebben op de behoefte van de Belgische referentiepersoon. De samenwoont kan immers een invloed hebben op de kosten verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke (RvV, 20 november 2020, nr. 244.494).

Ook het arrest dd. 22 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 268.878, bepaalt dat:

“(…) Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij enkel rekening kon houden met de inkomsten van de referentiepersoon, volgt de Raad deze redenering enkel voor wat betreft het bepalen van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen. Bij de behoefteanalyse liggen de zaken echter anders.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet spreekt immers over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen. Deze bepaling stelt uitdrukkelijk dat de behoeftes van de referentiepersoon en van zijn familieleden moeten bepaald worden om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden (eigen onderlijning). Nergens blijkt dat met de inkomsten van verzoeker geen rekening kan gehouden worden voor het uitvoeren van de behoefteanalyse.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoeker en de Belgische referentiepersoon samenwonen en verzoeker zelf ook inkomsten heeft. Deze elementen kunnen wel degelijk meegenomen worden in de behoefteanalyse. Hoewel uit voorgaande bespreking blijkt dat de inkomsten van derden niet meegerekend kunnen worden bij het bepalen van de bestaansmiddelen, kunnen deze uiteraard wel een invloed hebben op de behoeften van de verzoeker en de Belgische referentiepersoon. De samenwoont met een ander familielid kan immers een invloed hebben op de kosten, verbonden om te voorzien in de basisbehoeften zoals woning, eten, verwarming, elektriciteit en dergelijke.

(…) Het spreekt voor zich dat het feit dat verzoeker eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van de verzoeker zelf wel mee in rekening nemen”.

In casu had verweerder moeten oordelen of de referentiepersoon, in aanmerking genomen zijn inkomsten en behoeften, verzoekster kan onderhouden met haar inkomen en het gezamenlijke gezinsinkomen. Dat verweerder dit in casu geenszins op een zorgvuldige wijze heeft gedaan en geen rekening heeft gehouden met de inkomsten van verzoekster zelf.

Tenslotte heeft verweerder ook geen rekening gehouden met het gegeven dat arbeidsongeschiktheids uitkeringen slechts tijdelijk van aard zijn en de referentiepersoon in de nabije toekomst opnieuw aan het werk zal gaan en zijn inkomsten drastisch zullen verhogen, zodat er tevens sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31).'

Het zorgvuldigheidsbeginsel, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt.

2.1.5.

Dat verzoekster tenslotte verwijst naar het arrest Chakroun van het Europese Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) waar de Nederlandse overheid een aanvraag tot gezinshereniging had afgewezen omdat de financiële middelen van de betrokkene lager waren dan het bedrag dat vereist was door de Nederlandse wet. Het Hof van Justitie oordeelde dienaangaande dat :

“Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomensvoorwaarde op te leggen) aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld”.

De inkomensnorm die bepaalt wordt door de Vreemdelingenwet, geldt dan ook enkel als een referentiebedrag en niet als minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging (of verder verblijf) wordt toegestaan zonder enige concrete beoordeling van de situatie van de aanvrager.

Ook het Grondwettelijk Hof stelde in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019, punt B.10.7 het volgende :

“(…) Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen.

Volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”.

Tenslotte sluit artikel 42, §1 Vw. niet uit dat voor het maken van de behoefteanalyse rekening wordt gehouden met alle inkomsten, met inbegrip van de eigen verworven inkomsten van verzoekster, die ook werkt.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

3.2 In zijn nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

“De artikelen 2 & 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de bestreden beslissing wordt duidelijk het determinerende motief aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische

aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. De thans nuttige passages uit het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

(...)

Bij de gezinsherenigingsaanvraag heeft verzoekster de volgende stukken ter staving van de bestaansmiddelen neergelegd:

- loonfiche voor de maand augustus 2023 op naam van verzoekster (totaal: 426,26eur voor 8 dagen (21/8/2023 – 31/8/2023),
- attest CM – belastingfiche nr 281.12 aangaande aanslagjaar 2023 – inkomsten 2022 (totaal: 14.226,54eur),
- attest CM op naam van referent dd.3/10/2023 (totaal bruto voor 158 dagen: 4690,23eur),
- attesten CM op naam van de referent met een overzicht van uitkering arbeidsongeschiktheid voor de periodes 1.12.2022 – 28.02.2023 en van 1.07.2023 – 30.09.2023 ((totaal bruto voor 154 dagen: 3702,70eur),

Vaste en variabele kosten:

- aanrekening Scarlet (internet Loco),
- tussentijdse facturen Luminus (maandelijks voorschot),
- tussentijdse facturen de Watergroep,
- huurovereenkomst (huurprijs: 614euro, sinds 5/10/2022: 224,55euro)

Er blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing nog andere aanvullende documenten betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft overgemaakt.

De referentiepersoon zijn bestaansmiddelen zoals zij heden voorliggen, bedragen dus geenszins 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, heden € 1969,00 euro.

De verwerende partij moet een behoefteanalyse maken indien de eigen inkomsten waarover de Belgische onderdaan beschikt lager liggen dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet (vaste rechtspraak RvS, zie o.a. RvS 4 oktober 2016, nr. 235.982).

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Het is de verplichting van verzoekende partij om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet.

Verzoekster heeft slechts facturen van Watergroep, Scarlet, Luminus en de huurovereenkomst van de referentiepersoon toegevoegd om een behoefteanalyse uit te voeren.

*Hieromtrent heeft de gemachtigde als volgt gemotiveerd:
(...)*

Daar waar verzoekende partij aanhaalt dat de eindafrekening van elektriciteit en gas niet ter beschikking waren, wordt niet gestaafd met bewijsstukken zoals bijvoorbeeld emails van de referentiepersoon naar Luminus om een eindafrekening te eisen. Enkel verwijzing naar algemene klachten bij Test-aankoop is dan ook niet voldoende. De voorschotfacturen zijn in principe opgemaakt op basis van het verbruik van het jaar ervoor maar bij de referentiepersoon is de huurovereenkomst inwerking gegaan op 1/11/2022 zodat de voorschotfacturen nog niet op het verbruik van de jaar ervoor zijn opgemaakt.

Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Het kwam aan de verzoekende partij toe om al de nodige stukken neer te leggen zodat de verwerende partij een beoordeling kon maken op basis van de neergelegde stukken. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem onmogelijk was om de nodige stukken voor het nemen van de bestreden beslissing over te maken aan de verwerende partij.

Waar verzoekster verwijst naar arresten van de Raad, wenst verwerende partij op te merken dat verzoekster niet op dienstige wijze kan verwijzen naar de arresten van de Raad. Immers hebben precedents in het Belgisch rechtssysteem geen bindende kracht en moet elke zaak individueel beoordeeld worden. Bovendien maakt verzoekster niet aannemelijk op welke manier de situatie van de aangehaalde zaak gelijkaardig zou zijn aan haar eigen situatie.

Waar verzoekster verwijst naar de eigen inkomsten kunnen we meedelen dat er slechts 1 loonfiche is in het administratief dossier waarbij ze slechts 8 dagen heeft gewerkt en een loon heeft ontvangen van 426,26eur (21/8/2023 – 31/8/2023). Verzoekster heeft haar arbeidsovereenkomst niet eens toegevoegd bij haar aanvraag zodat de verwerende partij kon nagaan of het om stabiele regelmatige inkomsten zijn of slechts een éénmalige tewerkstelling.

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, "het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)" (punt 72).

Het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 heeft geoordeeld dat "Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zowel in de versie vóór als in de versie na de wijziging ervan bij de wet van 4 mei 2016 « houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen », schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. [...]".

Hieruit blijkt dat de verwerende partij de eigen middelen van de verzoekende partij niet in rekening dient te brengen. Verzoekende partij kan dan ook niet op dienstige wijze verwijzen naar de eigen inkomsten van de verzoekende partij, noch kan zij verwachten dat de verwerende partij zijn eigen bestaansmiddelen in aanmerking neemt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de Belg dient te beschikken. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geoordeeld dat met de inkomsten van verzoekster zelf geen rekening kan gehouden worden.

In een recente cassatiearrest van de Raad van State van 2/3/2023 (arrestnummer 255.940) besliste de Raad van State dat "Bij de behoefteanalyse wordt dus op basis van de behoeften van de gezinshereniger en zijn

familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het voornoemde referentiebedrag toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen.” (eigen onderlijning)

Met zijn uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. (...)

3.3 Verzoekster voert onder meer de schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel aan in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Verzoekster heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend in functie van haar Belgische echtgenoot met toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In dat geval dient verzoekster aan te tonen dat de referentiepersoon *“beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet”*.

Indien de bestaansmiddelen deze drempel niet bereiken, bepaalt artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat er een behoefteanalyse moet worden uitgevoerd. Deze bepaling, waarvan verzoekster de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In zijn arrest van 26 september 2013, nr. 121/2013, heeft het Grondwettelijk Hof duidelijk gesteld dat *“de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.”* Ook de Raad van State oordeelde in zijn arrest nr. 225.915 van 19 december 2013 dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd.

In casu stelt verweerder de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor als volgt:

“-attest CM – belastingfiche nr 281.12 aangaande aanslagjaar 2023 – inkomsten 2022

-attesten CM op naam van de referent met een overzicht van uitkering arbeidsongeschiktheid voor de periodes 1.12.2022 – 28.02.2023 en van 1.07.2023 – 30.09.2023”

Verweerder motiveert dat deze bestaansmiddelen ontoereikend zijn: *“De referentiepersoon haar bestaansmiddelen zoals zij heden voorliggen, bedragen dus geenszins 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, heden € 1969,00 euro, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van*

15.12.1980, waar men toepassing van wenst te maken. Meer nog, op basis van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden dat referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Op welke wijze referentiepersoon zou kunnen voorkomen dat hij en zijn gezin ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, is bijgevolg niet duidelijk.”

Verweerder erkent vervolgens dat er in een dergelijk geval een behoefteanalyse moet worden uitgevoerd overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij motiveert daaromtrent als volgt:

“Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient in een dergelijke situatie een behoefteanalyse gemaakt te worden. Voor zover uit het administratief dossier van betrokkene iets terug te vinden is om deze berekening te maken, blijkt alvast dat de referentiepersoon woonachtig is in een huurwoning. De basishuurprijs bedraagt 614,00 EUR / maand, echter deze werd verlaagd tot 224,55 EUR / maand op datum van 5.10.2022.

Verder leggen betrokkenen nog tussentijdse facturen voor van Luminus en de Watergroep. Echter, dit betreffen tussentijdse facturen. Hieruit valt niet af te leiden wat de exacte kosten zijn voor water/elektriciteit/gas gezien er geen zicht is op de uiteindelijke eindafrekening. Verder leggen zij nog een aanrekening voor van Scarlet waaruit blijkt dat hij 34 euro betaalt voor internet. Er dient opgemerkt te worden dat uit deze documenten geen exact beeld kan gemaakt worden welke maandelijkse kosten de referent heeft. Echter, dient meneer zich ook nog te voorzien van de betaling van aankoop etenswaren, kledij, vervoer, verzekeringen,... Het is dus duidelijk dat referentiepersoon niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen volgens de wettelijke bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. 120% van het leefloon is echt wel het gemiddelde dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene te geven om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand.”

Verzoekster betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder een berekening heeft gemaakt van het bedrag dat de referentiepersoon maandelijks overhoudt na betaling van de huishuur, nutsvoorzieningen en internet en telefonie. Nochtans heeft zij daartoe wel de nodige facturen overgemaakt.

De Raad stelt samen met verzoekster vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder is overgegaan tot een individuele en concrete behoefteanalyse van de inkomsten en lasten van de referentiepersoon. In de eerste plaats blijkt uit de summiere motieven van de bestreden beslissing niet van welk bedrag verweerder uitgaat bij het uitvoeren van de behoefteanalyse. Nergens in de bestreden beslissing wordt vermeld over welk bedrag de referentiepersoon maandelijks beschikt om in de kosten van levensonderhoud te voorzien.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat verzoekster inderdaad concrete stukken heeft voorgelegd met betrekking tot de maandelijkse vaste kosten van de referentiepersoon. Zo werden er facturen voorgelegd voor internet, water en energie. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat het gezin woonachtig is in een huurwoning waarvan de huurprijs maandelijks 224,55 euro bedraagt. Verweerder stelt echter dat uit deze documenten geen exact beeld kan worden gemaakt van welke de maandelijkse kosten van de referentiepersoon zijn. Hij motiveert dat deze immers ook nog kosten moet maken voor de aankoop van etenswaren, kledij, vervoer en verzekeringen. In die zin dient te worden opgemerkt dat indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de referentiepersoon, artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling en door elke Belgische overheid. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in die zin te vragen. De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding.

Ook moet verzoekster worden gevolgd waar ze betoogt dat verweerder geen berekening heeft gemaakt van wat de referentiepersoon maandelijks overhoudt na aftrek van de gekende vaste kosten. Daargelaten het motief dat verzoekster enkel tussentijdse facturen heeft voorgelegd, blijkt uit de bestreden beslissing inderdaad niet dat verweerder heeft onderzocht welk bedrag de referentiepersoon maandelijks overhoudt na aftrek van de maandelijkse kosten waarvan verzoekster een factuur heeft voorgelegd of van de huishuur. Door louter het vermoeden op te werpen dat er maandelijkse vaste en variabele kosten zijn, laat verweerder na over te gaan tot een *in concreto*-onderzoek van de behoeften van de Belg en van zijn familieleden. Waar wordt besloten dat 120% van het leefloon *“echt wel het gemiddelde is”*, stelt verweerder in wezen dat 120% van het leefloon steeds de minimum vereiste is en onttrekt hij zich aan zijn verplichting tot het voeren van een behoefteanalyse.

Waar verweerder in de nota met opmerkingen repliceert dat er een belastingfiche werd voorgelegd waaruit een inkomen van 14 226,54 euro in 2022 blijkt alsook een attest van de CM waaruit volgt dat de referentiepersoon voor 158 dagen een arbeidsongeschiktheidsuitkering van 4690,23 euro heeft verkregen, merkt de Raad op dat dit motief nergens in de bestreden beslissing terug te vinden is waardoor het een *a posteriori*-motivering betreft die de onwettigheid van de bestreden beslissing niet kan remediëren. Bovendien blijkt uit deze motieven nog steeds niet over hoeveel bestaansmiddelen de referentiepersoon volgens verweerder precies beschikt. Er blijkt dus ook niet op basis van welk inkomen de behoefteanalyse werd uitgevoerd. Hetzelfde geldt waar verweerder in de nota repliceert dat de voorgelegde voorschotfacturen niet zijn opgemaakt op basis van het verbruik van het jaar ervoor gezien de huurovereenkomst pas in werking is getreden op 1 november 2022. Ook dit betreft een *a posteriori*-motivering.

Bovendien is de repliek van verweerder tegenstrijdig. Immers stelt hij enerzijds dat de huurovereenkomst van de referentiepersoon pas is ingegaan op 1 november 2022, waar hij anderzijds op 12 oktober 2023 bij het nemen van de bestreden beslissing verwacht dat verzoekster een eindafrekening van de nutsvoorzieningen voorlegt. Eén en ander klemmt des te meer omdat er nog geen jaar is verstreken tussen het aangaan van de huurovereenkomst en het nemen van de bestreden beslissing, waardoor redelijkerwijs ook niet kan worden verwacht dat er een jaarlijkse eindafrekening kan worden voorgelegd.

De repliek in de nota met opmerkingen doet voor het overige geen afbreuk aan de vastgestelde onwettigheid. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat niet blijkt dat verweerder de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet *in casu* op zorgvuldige wijze heeft voorbereid, noch dat deze is gestoeld op alle nuttige elementen die voorhanden zijn in deze zaak. Aldus schendt verweerder daarbij het zorgvuldigheids- en materiële motiveringsbeginsel in het licht van de voormelde bepaling.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, hoeft deze niet te worden onderzocht.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN